

очи да погледнѣ кой е.— Горчице! отговори ми единъ женскы гласъ; що си сѣдила та плачешъ?

— Охъ смѣли ся съ мене, стринко, извикахъ. Чуждо момиче, намѣрихъ ся насрѣдъ пѣтьтъ; имахъ тука единъ лелѣж и дойдохъ да ъж намѣрихъ не мож да ъж намѣрихъ; и сега гладна, чуждица и безъ стрѣхъ какво ще ся правѣж? Смѣли ся за мене! За душѣтъ си, моля ти ся!

— Злочесто чедо! рече жената която бѣше ся въсправила до мене. Обърни съзвѣтъ си! не ся отчайвай! Господъ е великъ и може той да мя е просвѣтилъ да минѣ отъ тука по това врѣме! Стани горѣ; хайде да идемъ у дома, при моитѣ момичета; разумѣва ся ты ще си гладна. — И тутакси мя улови за рѣжѣтъ и, като мя вдигна та мя видѣ въ лице при свѣщѣтъ на фенерѣтъ що носеше, гласѣтъ ѣ станѣ по-соболѣзнователенъ и съ рѣчѣ излеза мя помилва по измокренѣтъ ми отъ съзвѣ ланиты и думане ми: «хайде, момиче, кѣщата ми е близу тука; ще тя гледамъ като чедо и нѣма да тя оставя да ся изгубишъ на чегыритѣ улици до дѣто намѣримъ лелѣж ти.»

Тръгнѣхмы. Дойдохмы на единъ кѣщѣ заврѣнѣ тамъ въ единъ жгѣлъ на единъ тѣснѣ и тѣмнѣ улицѣ, извади отъ пазѣ единъ ключъ, отключи и влѣзохмы. Изгладняванѣто ми и уморяванѣто ми бѣхъ мя до толкозъ омаламоунили щото стори ми ся напестнѣ че чухъ нѣкаквы приказкы и видѣхъ че излѣзохъ прѣдъ мене двѣ, три момичета, но ако бѣ мя попыталъ нѣкой каквы бѣхъ лицата имъ и вакво приказвахъ, не былъ могла да му отговорѣхъ. Турѣхъ мя за малко въ единъ хубавъ станчѣж; имаше двѣ свѣщи запалены; една чиста и господарска одровина послана и трапеза поставена съ ястѣя и вино. Ядохъ незнаѣ колко, и нарахъ мя да пиѣ незнаѣ колко; и не ся минѣ малко врѣме и мя оставихъ да спѣхъ. Азъ ся прострѣхъ, и одровината, слѣдъ толкозъ уморяванѣ и плаканѣ, стори ми ся като да